

allerstørste Betydning for Influenzapatienter under deres Rekonvalescens, nemlig de forskellige Maltpræparater? Og endelig er de hede Vine anerkendte af den store Del af Lægerne som et ganske fortrinligt Mittel imod Influenza; særlig gælder dette om Cognac. Skal ogsaa Cognac ydes som Medicin gratis? Den private Godgørenhed har vist Influenzaen en meget stor Interesse, man har forsøgt at komme Ondet til Livs, idet man f. Eks. her i København har indsamlet 400 000 Kr. til Hjælp til Influenzapatienter. Ikke blot har den private Godgørenhed her i København udrettet et stort Arbejde, men ogsaa ude i Provinserne er der gjort et lignende stort Arbejde.

Endelig foreslaas i § 1 forskellige Lettelser med Hensyn til Desinfektionen. Der er nævnt Beklædningsgenstande og Sengetøj. Men mon det ikke vilde være rimeligt, om denne Desinfektion ogsaa blev udstrakt til Sygeværser? Jeg vil ikke sige, at det i Almindelighed vil være nødvendigt, men det kan i enkelte Tilfælde være saare nødvendigt, navnlig naar Influenzaen har medført Dødsfald. Det kan ogsaa være nødvendigt overfor Hoteller. Flere Mennesker er kommet her til København og er blevet syge paa Hoteller, hvor de tidt har maattet ligge, til de kom sig. Det har i gentagne Tilfælde vist sig, at andre Mennesker er blevet smittet paa saadanne Hotelværelser. Jeg kunde derfor tænke mig, at man stillede Krav om Desinfektion ogsaa der.

Saa har der været talt om Refusion af de med dette Lovforslag forbundne Udgifter. Disse Udgifter falder i to Grupper, dels til Lægehjælp og dels til Medicin og Sygehusophold. I Slutningen af Fattiglovens § 61 hedder det: „Saa længe en Person modtager Understøttelse i Henhold til Bestemmelsen i nævnte Paragraf, betragtes vedkommendes Erhvervelse af Forsørgelsesret i hans eller hendes Opholdskommune som hvilende“. Nu vil jeg tillade mig at spørge, om denne Regel ogsaa gælder for de efter det foreliggende Lovforslag nødvendige Udgifter til den trængende, saaledes at en Kommune ikke derved kan faa Lejlighed til at overføre Forsørgelsespligten for en i økonomisk Henseende ubehagelig Person til en anden Kommune. Hvad angaar Lægehjælp, staar der i Bemærkningerne til Lovforslaget følgende: „Med Hensyn til Lovforslagets Affattelse bemærkes, at Udgifter til Lægehjælp ifølge Fattiglovens almindelige Regler ikke medfører Fattighjælps Virkninger; saadanne Udgifter er derfor ikke medtagne i nærværende Lovforslag“. Det er meget rigtigt,

at der i Fattiglovens § 44 staar, at Lægehjælp ikke er Fattighjælp, men Lægehjælp ydes paa to forskellige Maader. Den ydes som her i København ved et fast aarligt Honorar til Lægen, men den ydes mange andre Steder som Betaling for hvert enkelt Tilfælde. I første Tilfælde vil jeg spørge, om man kan vedtage en saadan Ændring i Fattigloven og derved paabyrde en Række Læger et betydeligt større Arbejde, uden at man samtidig giver dem et Vederlag. I det Tilfælde, hvor Betalingen sker pr. Ydelse, bliver det vanskeligst for Patienten, for den, der trænger til Hjælpen. Jeg tror, at mange Kommuner og Læger er ret ukendte med Fattiglovens § 44 og denne Rets Anvendelse. Det vilde glæde mig, om den højtærede Indenrigsminister vilde give Oplysninger om den rette Forstaaelse af dette Forhold. Jeg mener, at § 44 burde benyttes langt mere, end det sker de fleste Steder.

De ærede foregaaende Talere har talt om de store Udgifter, der faldt paa Hjemmene. Jeg vil mene, at Ro og Hvile er noget af det, der er af den største Betydning. Men ellers rejser det Spørgsmaal sig naturligvis: Hvem er trængende? Og der vil jeg sige, at Sygekasseloven i gode Mænds Hænder har øvet en betydningsfuld og vel-signelsesrig Virksomhed over hele Landet. Jeg tør næsten paastaa, at med den Sygekasselov burde ingen være trængende her i Landet paa Grund af Sygdom — naturligvis med Undtagelse af selve Sygekasserne. Epidemien har jo i de sidste Maaneder bragt disse en forøget Udgift, 4—6 Gange det normale, og det er en Selvfølge, at Staten her maa træde hjælpende til. Epidemien har endelig hjulpet til, at de mindst sløve af dem, der tidligere har staaet udenfor Sygekasserne, nu er gaaet ind. Tilbage staar imidlertid to Grupper, der vil nyde Gavn af dette Forslag. Den første Gruppe er de paa alle Felter sløve og ligegyldige Personer. Jeg kunde tænke mig, at man for at yde dem Hjælp krævede, at de skulde melde sig ind i Sygekasserne. Men desværre er der jo en anden Gruppe, nemlig hele Gruppen af kronisk syge, for hvilke man endnu ikke har fundet den rette og tilstrækkelige Maade at komme dem til Hjælp paa.

Denne Lov vil sikkert blive af stor Betydning, og ud fra denne Opfattelse skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale den til hurtig og velvillig Fremme.

Formanden: Folketingsmanden for Viborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.